

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A debreczeni-vidéki „függetlenségi párt” közlönye.

Megjelen hetenként ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Hirdetési díj:
 Ötötvasos betűsorért 5 kr.
 Nagyból terjedelmű, mint szintén több
 izből hirdetések, alku szerint a
 legolcsóbb árért.
 Rélyedj: minden beiktatásért külön
 30 kr.
 „Nyilt-tér”-en megjelölt költemény
 minden betű sorra 15 kr.
 Név- vagy képmintével beküldött
 hirdetések nem vételnek tekintetbe.
 Ugyanintén kéziratok nem adatnak
 vissza.

Dr. Thihany Sámuel orvos-, sebész-, szü-
 szemész, orvos, filorvos, s a bécsi köz-
 asorodorsa értesíti a nagyérdemű közön-
 hogy városunkban megtelepedvén, laká-
 gy csapó-utca 7-ik szám alá helyezte,
 rendel délelőtt 11—12-ig, délután 2-10

piaczi árak 1879. október 21-án.

(A vásártól hivatal újrjegyzései.)

ecroliter buza	9.44—10.58 kr.
kétszeres	6.52—8.14 „
rozsa	6.02—6.52 „
árpa	2.62—2.94 „
zab	2.44—2.78 „
uj tengeri	3.26—3.74 „
köles	4.56—4.88 „
köles-kása	9.76 „
burgonya 170 kr. 100 kilo szálonna	
50 fr. — 100 kilo háj	52, 53, 54

LEGUJABB.

— London, okt. 21. A hírek, hogy
 oroszok bevették Mervet, nem adnak
 sőt sokan határozottan kétségbe
 — Ellenkezőleg: a Gök-Tépendé
 mert oroszok visszavonultak a Kas-
 ger mellett fognak telni.

— London, okt. 21. Több oldalról
 zett indiai tudósítások folytán biztos-
 tekinthető, hogy a tekke, turkomanok
 oroszoktól tökéletesen megverték, kik
 aspi-tenger irányában vonultak visz-
 hoi valószínűleg a téli időszakon
 parádni fognak.

— Bécs, okt. 21. A német-osztrák-
 var védszövetség aláírása kétségbe
 batatlan, de ebből minden támadási
 adék ki van zárva. A Nevisinjében
 agráriai lázadásról szóló hírek
 italanok.

— Washington, okt. 21. Hatali szigetnek
 követeihez következő hivatalos jelenés
 zott: október 3-án éjjel a forradalom ki-
 Port-an Prineze-ben.

DEBRECZENI SZÍNHÁZ.

15. szám.

Csütörtökön, október 23-án

adatik:

BOCCACCIO.

Operette 3 felvonásban.

Kedvete 7 órákor.

Helyi felelős szerkesztő: Grünvald Jozsef.

f és Társa

UZEN.

ajánljuk az őszi és téli idényre

pedig:

ü vásznakat,

SZ FEHÉRNEMŰKET,

jobb kávék-készleteket nagyvá-

or kelméket,

szisszűrő és bojtokat, — legelső

kelméket,

kelméket.

továbbá selyem-, satin-, cache-

tengerfü és lószőr

ZOKAT.

n fajú és nagyságu téli kendőket,

ragó megrendeléseket; de különösen

lkészítettetését.

legpontosabban, legszebben és a

szigoruan teljesítettnek.

ra bérmentre küldünk. (309.)

WEISZ GYULA,

különleges orvos.

Széchenyi-utca gróf Dégenfeld-há-

Dániel örökösai könyvnyomdájában.

1793. elején, elhagyta Bonaparte özvegye

Arana unokája által alapított.

évi szeptemberben Marsellebe ment.

amint megkezdte előbbi botrányos iparát,

Arana Ajaccioban oly sikerrel ültözött vala,

hát a hatóságok által itt is meg nem zavar-

tan, gyermekei közül csak Lucien Paulina,

és Karolina voltak együtt vele, s az

hősi, házának nagy vonzerőt nyújtottak és

nyakig gyűlölettel, kiket aztán lehető-

legjobb módorban tönkre tettek.

De néhány hónap múlva, oly általános

szorongatot okozott az ügy, hogy a rendőrség

Arana-között és Bonaparte özvegyét Marselle-

be küldte.

Lyonba ment.

Alig telepedett le ezen városban, már is-

szor hozzáfogott előbbi botrányos ügye-
s; s oly módon folytatta azt, mely az ő há-

zát csakhamar nyilvánosan is azzá tette, mi

Ajaccioban és Marselleben titokban volt. Er-

ről bizonyos esemény, mely akkor egész Lyont

s még a külföldi sajtót is élesen foglalko-

zta, s a mely Bonaparte özvegyének e vá-

rosból való oltároltása; is vonta maga után,

— fényes bizonyosságot tést.

Ezen érdekes történet, később a Lyon-

ban megjelent: „L'Ami du Peuple” cím-

ű hirlapban, bizonyos Couthon ur, az ismert

conventi tag hasonvevő fiére által következ-

leg adatott elő:

„Besanconban tartózkodásom alatt, 1794.

telén, késő este tértem vissza lakóambam egy

látogatásból, melyet egy távol fekvő utcán

egyik barátommal tettem.

Meglehetősen hideg volt s tizenkét óra felé

járt az idő. Azért nehéz köpenyembe bur-

kolva, gyorsan lépdeltem előre, a nélkül, hogy

a keres, és egyes-egyedül mellettem elme-

nökre, kikkel imitt-amott találkoztam — gon-

doltam vagy figyeltem volna.”

„De midőn az utamba esett Migdaléna

templomhoz érkeztem, egy tárgy merült föl

szemem előtt, mely hirtelenséggel megragadta

figyelmemet és lábaim gyorsasággal azonnal

megsúntatott.”

„A templom egyik oszlopához támasz-

kodva egy fiatal nő-alak állott. Epen egy ut-

cazi lámpás visszafénye alatt volt, s ennélfogva

előbbi távolagról is pontosan szem-

lőre vettem. Egy kis fekete bársony ka-

lakpát viselt mélyen arcára nyomva, mely

sötét fátyol által volt elfedve. Bő, ráncokban

gazdag köpenyeg, sötétzsinű selyemből, vette

körül karcsu testét és egy szerlelett kis kéz-

ből, melyel azt, a hideg elleni védelemből, a

mint csak lehetett szorosan összefogta, rend-

kívül gyöngéd termetű, fiatal alakot lehetett

következtetnem.

„Ez ezen feltűnő alaknak bizonyos ne-

mes magatartása, érdekelt kellett bennem. De

megis határozatlan valék, vajjon megszólítam-e,

vagy ott hagyjam s utamat tovább folytassam.

Már az utóbbira határoztam el magamat, mid-

őn észrevettem, hogy ő tölem elfordulván, —

fatályát kissé föllebbentette és szeméit töröl-

gette.

„Rögtön megváltoztatván határozatomat,

közlekedtem hozzá és kérdeztem, vajjon nem

használhatók-e neki valamivel. Nem felelt,

hanem szeméire nyomván zsebkendőjét, keser-

venen zokogott. Eáltal még igazulabb lett rész-

vétem és kiránóságom legmagasabb fokra há-

zótt. Imelvére fölajánlám neki szolgálatomat,

kiszedtettem a kőben karját gyöngédül meg-

fogolni. Az ijedtség herességgel rántá ki

az kezemből és remegő, a könyek által félig

elfojtott hangon kiáltá: — Oh! Uram! Kímél-

jen meg egy szerencsétlent.

„E szavak, oly kiejtéssel mondva, mely

a külföldit árulta el, épen oly nagyon megle-

pert engemet, mint az ő lágy s rendkívül oson-

ves homok kerékért összevitte, hang nem

kelekezett.

Dr James Blake a küldött homokot mik-

roskopi vizsgálataknál alávette, úgy találta, hogy

fürtömege valami korall-szerű anyag, melyben

szilícium, naphelin és mágnés-vas szennyezés is van.

Legfeljebb volt azonban az, hogy az

egy-egy homokszemecskékben és zárt végők

felé tetemesen kitáguló csatornákat talált. —

Ezekre alapította aztán a meglegő tünemény

magyarazatát. Azt hiszi ugyanis, hogy a ho-

mok mozgására következtében támadt surlódás

és egyes homokszemecskék és a bennük foglalt

levőgőz is rezgésbe hozza és az így keletkező

gyenge hang a végtelen nagyszámu együtt-

hangzó esatornák-kák által erősítve okozza a

feltűnő dörgő morajt.

— BUDAPESTI HIREK. — Huber Jenő és

Agghygy nov. hó 10 én a zenekedvelők termé-

ben hangeresent adnak. — Szeged látogató-

sára rándult le a napokban Kamermayer pol-

gármester Grófoczy alpolgármester kíséretében,

hogy Szeged rekonstrukciójának munkálatairól

s a város mai kinszerűlő hű képet nyerjenek.

— Szűles az országut. Deish Mária áldott

állapotban lévő család, az Anyaföldről Budára

akart menni szülőihez. A Dürfer-féle keresma

előtt azonban szűlesi fájdalom lepte meg és

egy leány gyermeknek adott életet. Az ott la-

ki kórosamros befogadta és ápolás alá vette

úgy az anyát mint gyermeket. Kik eléggé jól

érezik arukat. — Dühöngő. Egy tisztesség

külsője fiatal ember a városmajorban lévő tég-

lakemenekző közelében dühöngeni kezdett. Az

uton haladó két kapusnak nagy nehezen siker-

ült a dühöngőt, kinek szája habzott, megte-

kezni. A fiatal ember kinek neve Bernstein

Jakab, a kórházba szállítottatott.

— VIDÉKI HIREK. — A Marosba zuhant

vonat. Nagyrádrái utasok beszélik, hogy a

péntekről szombatra hajló éjjel az arad-erdé-

lyi vonalon egyik vonat kiégett a sinekből, s

a lokomotivval együtt több kocsi a Marosba

zuhant. — Megfagyott emberek. Szomorú, kis-

élt lehetetlen, de megtörtént dolog, hogy ok-

tóber hó 17. és 18-ika közti éjjel Moor kö-

rnyékén három ember megfagyott. A megfá-

gyottak közül kettő (apa és fia) a Moor és

Veleg közti úton, a határvidék pedig a csur-

gói határban találta meg, és mind a három

szerezésénél egyen lelegi lakos volt. —

A ki Bosznian járt, meglátszik azon, vagy

rongyos, agról szakadt lón és ügyefogyott nyo-

morék, vagy megzsugadott szepen. Schwart-

kopf szolnoki palinka-árus az utóbbi válsu-

totra és kinészekkel — habár kevesekkel is —

megrakodva Szegeden két üzletet nyitott.

— Vihar a Balaton környékén. Csudá-

tos nap volt — írja a Somogy — az a 17-e.

Bombóló északi szélre ébredtünk fel, a zala-

ly hegyláncot vastag hó fedte, és olyan hideg

volt, hogy tél közepében elég lett volna. Ne-

héz ólomszárke felhők alké a láthatárt, oly-

kor-olykor olyan ködök burkolva azt, hogy

alig látható a szomszéd községet. A rendkí-

vüli vihar messze kisépette a hullámokat,

egészén a vasúti tölések közlébe; most az

egyszer azonban kárt nem tettek, de olyan zu-

gás morgás közt, hogy egy megfutamodott had-

szereget képzeltél elűdött, mely még utolsó lö-

véseit teszi az ellenre. A part mellett lévő

nyárfák majd a földig hajtak koronáikat, és

nagy kavicsokat helyüként ragadtak a szél

messze, mintha partitárból hajították volna el.

Egy kocsi, egy utas nem mutatkozott az or-

száguton, csak az istent kísérő halászkötő ögye-

legtek szűben, ködmenben a víz mellett, rá

akartak menni az ember-áldozat után síro-

hullámokra, — de a vakmerők legelőbbi

akaratajokban — a vihar borzasztósága. —

A vizimadarak kihurdozták mind a nagy vizről

a berkek árnyába, csak a vadludak V. beúje

volt látható néha a vetések felé irányulva, me-

nekem hálás köszönetét kijelenthesse. Megelő-

tem, — mondán, hogy e pillanatban többet

nem tehetek érte; de hogy további részvétel-

temre számítania szabad, ha magát előttem

megneveszi és lakását velem tudja.”

„Egy tagadó fejmozdulat és pár szó kö-

szonétul a kapott adományért; — volt egye-

düli válasza.

„Már elbocsuzni akartam tőle, midőn egy

közeli fekvő utca szegleténél, éjjeli órákrok

jelentek meg, kik midőn velem együtt az ide-

gelyt észrevették, egyenesen felénk jöttek. Ezek

meglátásánál, borzasztóan megijedt az utóbbi s

hevesen megragadta karomat, és félelmetjes

hangon suttogó fölébe: — Az istenért! hűg-

juk el e helyet, különben meg kell halnom.

„Ezzel magáról vonzott engemet, — de

ugyanazon pillanatban már elibukott lépek az

órákrok úgy látszott, mintha a leányt

keresnék, de én elszántam magamat, hogy őt,

az elfogatas kellemetlenségének, nem engedem

kitétni.”

— Ezen polgárnó — mondán az öre-

zetőnek — barátom. Nevelem Couthon. Az

„Egalité” vendéglőfogadóban lakom.

„Ez elég volt. Az órákrok távoztak, és

én, az idegenuel együtt ellenkező utra tér-

tem.”

(Folyt. köv.)

